

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕ'Ι'ΜΣ ΣΜΙΘ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο καθηγητής στάθηκε τώρα διστακτικός και με κύτταζε σαν να ζητούσε τη συνέχιση των ερευνών μας.

— Άς προχωρήσουμε εμπρός, του είπα.

— Ο θόρυβος που άκουσαμε προηγούμενος, μου άπάντησε ο καθηγητής, προέχονταν από το άριστερό μέρος της κατακόμβης. Άς τραβήξουμε προς τὰ εκεί. Πάντως άμεσος κίνδυνος δεν υπάρχει. Οί

κακοήγοροι που καταφεύγουν εδώ κάτω, θά κοιμούνται, βέβαιοι ότι δεν θά τους άνησυχήσει κανείς.

Προχωρήσαμε άριστερά.

Η στοά στο μέρος αυτό ήταν σ' έλεεινή κατάσταση. Οί τοίχοι είχαν πέσει, νερά έτρεχαν στα πλευρά της και πλημμύριζαν τὸ δάπεδο.

Περπατούσαμε μέσα τὸν νερό, τουρτουρίζοντας άπ' τὸ κρύο, βουβοί, με τὰ δόντια σφιγμένα.

Τὸ φῶς τῶν φανῶν μας, καθρεφτίζονταν πένθιμα στὰ άκίνητα ύπόγεια αὐτὰ τέλματα...

Μολιταυτὰ δεν είχαμε γάσει τὸ θάρος μας. Είμαστε κουρασμένοι, άποκαμωμένοι, μὰ κα' άποφασισμένοι νά ξαναβροῦμε τὴν άγνη νέα, με χάθε δύσσια...

Προχωρώντας εμπρός, βροθήκαμε ξαφνικά, πρὸ τοῦ άνοήγατος μιάς νέας στοάς, τὴν οποία γιά πρώτη φορά βλέπαμε. Ο καθηγητής έμεινε εὐχαριστημένος άπ' τὴν άνακάλυψί μας.

— Η τὴν μὰς εὐνοεῖ, Τζῳρτζ, μου εἶπε. Άς προχωρήσουμε αὐτὸ τὸ μέρος αὐτό. Θά προηγηθῶ καὶ θά φωτίσω ἐγώ. Σβῶσε τὸν δικό σου τὸ φανὸ καὶ βάδιζε, ὅσο μπορείς πῶ σιγά.

Η νέα αὐτὴ στοά τραβούσε ὁλόδια εμπρός. Τὸ δάπεδο ήταν στεγνό. Κάθε τόσο συναντούσαμε σκαλοπατία.

— Άνεβαίνουμε διαρκῶς πρὸς τὴν επιφάνεια τῆς γῆς, εἶπα στὸν καθηγητή. Ἰσως βροῦμε τὴν έξοδο.

— Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, φίλε μου, μου άπάντησε ὁ Ουίλλιαμ, ἡ άνακάλυψις τῆς έξόδου μὲ εἶνε ἐντελῶς περιττή. Πρέπει νάβροῦμε πρῶτα τὴ νέα.

Θά είχαμε προχωρήσει ὡς ἑκατὸ βήματα, ὅταν ξέφραξε, ἀντιληφθήκαμε ὅτι ὁ θυμὸς ἐφράζονταν αὐτὸ μὰ κλειστὴ πόρτα, καταντισμένη με ὀρεγάλια, καροφλόνον πάνω στὸ χοντρὸ ξύλο, με μεγάλα καρφιά, τῶν ὁποίων τὰ κεφάλια ἦσαν μεγάλα σαν κυρτά-δια.

Αντιληφθήκαμε τὴν πόρτα πρὶν πλησιάσουμε πολὺ κοντὰ σ' αὐτὴ καὶ σταθήκαμε. Ο καθηγητὴς γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μού-γενε νά σταθῶ, σβύνοντας συγχρόνως τὸ φανὸ του.

Μ' ἐλήθοισε εἰπετα σιγά καὶ μού ψιθύρισε σ' αὐτὴ :

— Άν δεν γελιέμαι βρισκόμαστε στὸ μέρος, πρὸς τὸ ὁποῖο άκούσαμε προηγουμένως τὸ θόρυβο. Άς μὴ κάνουμε θόρυβο. Πλησί-σαστε Τζῳρτζ.

Πλησιάζαμε σιγανοπατώντας στὴν πόρτα, κα' ἀφονγκραστήκαμε. Δεν άκούσαμε τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ο καθηγητὴς έσκυψε τότε καὶ κόλλησε τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα. Άμεσως τινάχτηκε άπάνω, με τρέμειζε κοντὰ του καὶ μού ψιθύρισε τρέμοντας ὁλόσωμος άπ' τὴ συγκίνησί του :

— Τζῳρτζ, Τζῳρτζ, παιδί μου, ἐδῶ εἶνε, εἰν' ἐδῶ, τὴν εἶδα, Τζῳρτζ, τὴν εἶδα !...

Η καρδιά μου άρχισε νά χτυπᾷ δυνατά.

— Κύτταξε καὶ σὺ Τζῳρτζ, κύτταξε ἐξακολούθησε ὁ καθηγητής. Σκύψε καὶ ρίξε μὰ ματιά.

Έσκυψα στὴ κλειδαρότρυπα καὶ κύτταξα μέσα. Τὸ θέαμα πού εἶδα τότε με συνεκίνησε βαθειά.

Στὸ μέρος αὐτὸ ἡ στοά σχημάτιζε ἕνα θολωτὸ ὑπόγειο, σαν τὰ ἄλλα πούχαμε συναντήσει στὴν κατακόμβη, πολὺ μικρότερο ὅμως αὐτὸ αὐτὰ. Τὸ ὑπόγειο εἶχε δυὸ έξοδοι. Μιὰ αὐτὴ πού στεκόμαστε ἡμεῖς καὶ μιὰ ἀνίκαρι, πού κλεινε ἐπίσης με μιὰ βαρειά, μονοφυλλὴ πόρτα. Τὸ δάπεδο τοῦ ὑπογείου ἦταν στεγνὸ καὶ τραγμένο με ξηρά χόρτα. Μὲσ' στὴ μέση άριβόρος, πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πλάκα, λαμπαδίε έτοιμὴ με ὀρθὴ μιὰ πρόχειρη άναμμένη φωτιά. Η λιγοστὴ τῆς φλόγα φωτίζει ἄμυδρος τὸ εσωτερικὸ τοῦ ὑπογείου. Σὲ μιὰ ἀ-κορησύριζα στὸν τοίχο, βρισκονταν μισοξαλωμένη κάτω ἡ Ντόλλυ! Τὰ μεταξένα μαλλιά τῆς ἦταν ξεπλέκα, τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπό τῆς φοιτᾷ χλωμό, τὸ φρέμα τῆς κομματοσμένο!... Άκουμπῶσε τὸ κεφάλι τῆς στὸν τοίχο κα' εἶχε τὰ ματὰ τῆς κλειστά. Δεν έσάλευε καθόλου, δεν φαίνονταν ν' ἀναπνέη καν. Ἦταν ἀκόμα ζωντανὴ ά-ραγε; Η πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας, πίσω άπ' τὴν οποία βρισκόμαστε, πλευρὰ τοῦ ὑπογείου, δεν φαίνονταν ὁλόκληρη. Κάποιος ὅμως ἦταν ἐπαπομένος καὶ κομῶταν στὸ μέρος αὐτό. Δεν διέκρινα παρὰ τὰ πόδια του, άπ' τὰ ὁποία κατάλαβα πὼς πρόκειται γιά ἄνθρωπο

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ψηλόν, εὐρωστο, σωστόν γίγαντα ! Ροχάλιζε δυνατά, βυθισμένος γιά καλὰ στὸν ὕπνο. Ἦταν αὐτὸς μόνον μέσα στὸ ὑπόγειο ; Βρισκόν-τουσαν κα' ἄλλοι μαζί του; Αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ ἐξακριβώσω... Ξανακύτταξα πρὸς τὸ μέρος τῆς Ντόλλυ. Ἡ άγνη κόρη βρισκο-ταν με τὰ χέρια δεμένα πίσω στὴν πλάτη. Τῆς είχαν ἐπίσης δέσει τὰ πόδια, με ταινίες σχισμένες άπ' τὸ ἴδιο τὸ φόρεμά τῆς...

Σηκώθηκα ὀρθιος καὶ ψιθύρισα στὸν καθηγητή, με φωνὴ πού-τρεμε άπ' τὴ συγκίνησι :

— Εἶδα !...

Ο Ουίλλιαμ μούφραξε τὸ στόμα με τὸ χέρι του καὶ ξανάσκυψε εἰπετα στὴ κλειδαρότρυπα. Έμεινε ἔτσι σκυμένος ἄρκετὴ ὥρα. Έ-πειτα σηκώθηκε, με τράβηξε μακρύτερα ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ μού εἶπε :

— Τὰ εἶδες ὅλα Τζῳρτζ ;

— Ναί, ὅλα...

— Η άγνη κόρη εἶνε σὲ φοικτὸ χάλι ! Προέτι νά τὴν ἐλευθε-ρώσουμε άμέσως. Ποσοι ὑποθέτειτε ὅτι εἶνε μαζί τῆς στὸ ὑπόγειο ; Δεν διέκρινα παρὰ μόνον ἕνα.

— Μπορεῖ ὅμως νά εἶνε καὶ δυὸ καὶ τρεῖς ἀκόμη μαζί του, μὰ αὐτὸ δεν σημαίνει. Έκείνο πού μὰς ἐνδιαφέρει εἶνε τὸ πὼς θ' ἀνοί-ξουμε τὴν πόρτα. Φαίνεται πὼς εἶνε ἀπαγομένη ἀπὸ μέσα. Εἶνε συνεπὼς δύσκολο νά τὴν σπάσουμε. Εἶνε πόρτα γεγὴ, πόρτα φρου-ρίου, ὅπως εἶδες. Κα' αν κάναμε τὸν παραμικρὸ θόρυβο θά ξυπνοῦ-σαν αὐτοὶ οἱ άρχειοὶ καὶ τότε ἡ μὲς θά κινδύνευε σοβαρῶς. Μπο-ροῦν νά τὴν πάρουν καὶ νά φύγουν άπ' τὴν ἄλλη πόρτα καὶ νά τοὺς χάσουμε...

— Τότε ; ψιθύρισα ἀπελπισμένος γιά τίς δυσκολίες πού παρου-σιαζόντουσαν.

— Πρέπει νά δώσουμε εἰδησι στὴ Ντόλλυ. Άν ὁ κακοήγορος πού τὴν φρουρεῖ εἶνε ἕνας μόνιχα, θά μπειρῇ νά μὰς ἀνοίξη, χω-ρίς νά τὸν ξυπνήσῃ καί... τότε...

— Έχετε δίκιο. Εἶνε τὸ μόνο πού μένει νά κάμουμε.

— Ξαναπλησιάζαμε τότε στὴν πόρτα. Ο καθηγητὴς έσκυψε, κόλλη-σε τὰ χεῖλιά του στὴν κλειδαρότρυπα καὶ ψιθύρισε :

— Ντόλλυ !... Ντόλλυ !...

Η νέα ἡ ὁποία προσποτόταν φαίνε-ται τὴν κοιμισμένη, περιμένοντας αὐ-τὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νά τρέξουν πρὸς βοήθειάν τῆς. ἀνοίξε άμέσως τὰ μά-τια τῆς, κύτταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κακοήγου κα' εἰπετα ἀφῆρσε με ἄνυχία τὰ δεσμά τῆς. Ἦταν φαίνεται έτοιμὴ γιά κάθε ἐνδεχόμενο, εἶχε τυ-φλὴ ἐμπιστοσύνη σὲ μὰς, μὰς περι-μενε βέβαια πὼς δεν θά τὴν ἀφίνα-με στὰ χέρια τῶν ἀπαγωγόνων τῆς.

Όταν ὁ καθηγητὴς τὴν εἶδε νά σηκώνεται καὶ νά ἔρχεται πρὸς τὴν πόρτα, σταυροκοπήθηκε ψιθύρίζοντας τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Άκού-σαμε τὴν σιδερενὴ ἄμπαρά να σηκώνεται. Δεν μὰς ἐμπόδιζε πειά τίποτε. Απὸ τὴν ἀνυπομονησία του Ὁ Ουίλλιαμ έσκαψε τὴν πόρτα καὶ ὤρμησε μέσα. Η πόρτα έτρξε ἀπαισία. Ο κακοήγος πὺν κοι-μόταν—ἦταν εὐτυχῶς ἕνας καὶ μόνος—ξύπνησε, μὰς εἶδε καὶ χύθηκε άπάνω μας. Πήδησα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ καθηγητοῦ, μὰ δέχθηκα μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ στήθος καὶ κυλίστηκα κάτω. Ταυτοχρόνως ὁ κακοήγος τράβηξε τὸ πιστόλι του. Ο καθηγητὴς ὅμως πρόλαβε, τοῦπασε τὸ χέρι καὶ τὸν έρριξε πάνω σ' ἕνα σωρὸ χώμα... Η πάλι γνόταν πειά μέσα στὸ σκοτάδι...

Η Ντόλλυ εἶχε στριμωγθεῖ στὸν τοίχο τρομαγμένη...

Θέλησα νά βοηθῶ τὸν Ουίλλιαμ, μὰ δεν ἦταν κα' ἐύκολο μέσα στὸ σκοτάδι ἐκείνο τῆς κολάσεως.

Ένα μόνον μπορούσα νά κάμω. Νά φωτίσω με τὸ ἑνὰ μου χέρι, πατώντας τὸ κομμάτι τοῦ φανοῦ καὶ με τὸ ἄλλο νά πυροβολήσω καὶ νά σκοτώσω τὸν ἀντιπαλὸ με...

Έκρυπε ὅμως νά διαπράξω μιὰ τέτοια ἀνθρωποκτονία, ἔστω κα' αν βρισκόμαστε ἐν άμυνῇ ;

Γι' αὐτὸ, χωρὶς νά χάσω καιρὸ, ἐνῶ ὁ καθηγητὴς κα' ὁ κακοή-γος κυλιόντουσαν κάτω, έτρεξα πρὸς τὴ φωτιά, ἄρπαξα ἕνα χοντρὸ ξύλο μισαναμμένο, τὸ φωτίσκα, καὶ φωτίζοντας μ' αὐτὸ πήδησα κοντὰ στὸν Ουίλλιαμ.

Παρὰ τὰ γρηταιά του ὁ φίλος μου, κρατούσε γερά τὸ ὀπι-μένο χέρι τοῦ κακοήγου, ὁ ὁποῖος ἦταν πράγματι σωστός γίγαντας!

Ο άρχεῖος ὅμως ἐκείνος ἔκανε, φαίνεται, χάρη καὶ τὸν δοντιῶν του. Εἶχε προσπαθήσει νά κόψῃ, ὅπως κατάλαβα, τὸν λάφυρα τοῦ καθηγητοῦ, χωρὶς εὐτυχῶς νά τὸ κατορθώσῃ. Τότες ὅμως κόψει ἕνα κομμάτι κρέατος καὶ τὸ αἷμα έτρεχε ἀφθονο κα' ἔβαφε τὸ που-κάμισο τοῦ Ουίλλιαμ.

Τὸ θέαμα αὐτὸ μ' ἐξάργισε. Κατάλαβα πὼς δεν χρειαζόντουσαν ἱπποτομοί.

(Άκολουθεῖ)

Ο καθηγητὴς τὸν έρριξε πάνω σ' ἕνα σωρὸ χώματος...